

Keder ve

Mutluluk

Meg

Çeviri
Seda Sevinç
ROMAN

Mason

Kendimizinkinden kısa süre sonra bir düğünde, yoğun kalabalığın içinden geçerek girişte tek başına dikilen kadının yanına doğru Patrick'i takip ettim.

Beş dakikada bir kadına bakıp kendi kendine hayıflanmaktansa yanına gidip şapkasına iltifat etmelisin, demişti bana.

“Şapkayı güzel bulmasam bile mi?”

Eh, yani Martha. “Sen zaten hiçbir şeyi beğenmezsin ki.”

Tek başına duran kadın bizi fark ettiğinde garsondan aldığı kanepelyi ağzına atıyordu ki o an bunu tek lokmada yapamayacağını anladı. Biz ona doğru yaklaşırken diğer elindeki boş kadeh ve kokteyl peçetesiyile bir ileri bir geri giden çenesini gizlemeye çalıştı. Patrick kendini kibarca tanıtmasına rağmen bize ikimizin de asla anlayamadığı bir şekilde cevap verdi. Utanmış görünüyordu, ben de sanki biri bana kadın şapkaları hakkında bir dakikalık konuşma süresi vermiş gibi konuşmaya başladım.

Kadın, birkaç kez başını ciddiyetle aşağı yukarı salladı, konuşabildiği anda da bize nerede yaşadığımızı ve ne yaptığımızı sordu, eğer yanlış anlamadıysa evli olduğumuzu düşündüğünü, öyleyse ne kadardır beraber olduğumuzu, ilk başta birbirimizi nasıl tanıdığımızı sordu. Sorularının sayısı ve sorma sürati, dikkatleri o an ters dönmüş avucunda yağlı bir peçetenin içinde duran yarı yenmiş şeyden uzaklaştırmaya çalıştığı anlamına geliyordu. Ben sorularını yanıtlarken kadın da bir yandan gizli gizli arkama bakıyor, elindeki şeyi koyacak bir yer arıyordu. Nihayet sorularını yanıtlamayı bitirdiğimde aslında Patrick'le hiç tanışmadığımızı, yalnızca “onun hep

oralarda bir yerlerde olduğunu” söylerken tam olarak ne demek istediğimi anlamadığını söyledi.

Kocamı düşünerek ona döndüm, tam da o anda tek parmağıyla gözlüğünden görünmez bir şeyi çıkarmaya çalışıyordu, sonra kadına Patrick’in büyüdüğüm evdeki kanepede gibi olduğunu söyledim. “Yani varlığı gerçek. Nereden geldiğini hiç merak etmedin çünkü orada olmadığı bir zamanı hatırlamıyorsun. Şimdi bile hâlâ oradaysa yine kimse bunu bilinçli bir şekilde oturup düşünmemiştir.”

“Yine de sanıyorum ki,” diyerek devam ettim, çünkü kadın bir şey diyecek gibi durmuyordu pek, “etraflıca düşünürsen her bir kusurunu listeleyebilirsin, hatta bu kusurların neden olduğu şeyleri de.”

Patrick bunun maalesef doğru olduğunu söyledi. “Martha gerçekten de tüm defolarımın listesini dönebilir.”

Kadın güldü ve açık bir şekilde ağırlığı bir saksıdan daha fazla de-ğilmiş gibi görünen ve küçük bir askı yardımıyla ön kolunda asılı duran el çantasına baktı.

“Pekâlâ, kimin yakıtı ihtiyacı var bakalım?” dedi Patrick iki işaret parmağını da bana doğrultup baş parmaklarıyla görünmez tetikleri çekerek. “Martha biliyorum hayır diyeceksin.” Sonra kadının bardağına davrandı, o da Patrick’in bardağını almasına izin verdi. “Bunu da almamı ister misiniz?” Kadın gülümsedi ve ağlayacakmış gibi bir bakış attı, sonunda kanepesinden kurtulduğu için rahatladı. Patrick gittiğinde, “Böyle bir adamla evli olduğun için çok şanslı hissediyor olmalısın,” dedi. Aynen öyle, dedim ve herkesin çok iyi olduğunu düşündüğü bir adamla evli olmanın getirdiği sıkıntılardan bahsetmeyi düşündüm ama bunun yerine bu inanılmaz şapkaıyı nereden aldığını sordum ve Patrick’in dönmesini bekledim.

Kanepede meselesi bizim nasıl tanıştığımız sorusuna verdiğimiz standart bir cevap oldu. Bunu sekiz yıl boyunca sürdürdük, birkaç varyasyonunu da yarattık hatta. İnsanlar her zaman buna güldü.

*

Kız kardeşimin bana bir keresinde gönderdiği bir GIF vardı; Prens William'ın Kate'e bir içki daha içip içmeyeceğini sorduğu sahne gösteriliyordu. "Gülmekten gözümden yaş geldi!" demişti bana kardeşim. William ve Kate bir davettedirlerdi, William smokin giyiyordu ve Kate'e odanın ta diğer ucundan el sallıyor, bardakları işaret ediyor sonra tek parmağıyla Kate'e gösteriyordu.

"İşaret edişi aynı Patrick!" demişti kardeşim.

"Neredeyse Patrick," diye cevap yazmıştım ben de ona.

Sonra o da gözleri dönen, şampanya kadehi ve işaret parmağı emojiilerini göndermişti.

Ailemin evine geri taşındığım gün o GIF yine karşıma çıktı.

5000 kez, tekrar tekrar izledim.

*

Kız kardeşimin adı Ingrid, benden sadece on beş ay daha küçük ve evinin önündeki çöp kutusuna çöp atarken tanışıp âşık olduğu bir adamla evli. Şu an dördüncü çocuğuna hamile; bir erkek bebeği daha olacağını söylerken mesajında patlıcan, kiraz ve açık makas emojiilerini göndermişti. "Hamish şakasız kesip atacak artık," demişti.

Büyürken insanlar ikiz olduğumuzu düşünürdü. Bir örnek kıyafetler giymek için yanıp tutuşurduk ama annemiz izin vermezdi. Ingrid, "Neden giyemezmiyiz?" diye sormuştu. Annem de, "Çünkü insanlar bunun benim fikrim olduğunu düşünür," dedi bizim de olduğumuz odada etrafına bakınarak, "ve bunların hiçbiri benim fikrim değil."

Daha sonraları ikimiz birden ergenliğin pençesine düştüğümüz zaman annem Ingrid besbelli tüm fiyaskolara imza attığı için tek umutlarının benim kafamı çalıştırmam olduğunu anlatmıştı. Ona hangisinin daha iyi olduğunu sorduğumuzda birinin diğerinden daha iyi olmadığını, biri olmadan diğerinin de son derece ölümcül olduğunu söyledi.

Kız kardeşim ve ben hâlâ birbirimize benziyoruz. İkimizin de çene yapısı fazla köşeli ama annemize göre her nasılsa bunu saklamayı başarabiliyormuşuz. İkimizin de saçları aynı derecede inatçı dağınıklığa meyilliydi ve otuz dokuz yaşına girdiğim sabah kalkıp kırkımın gelişini önleyemeyeceğimi fark edene kadar aynı sarı renkteydi. Öğleden sonra çok-kare-çene-çizgime kadar saçlarımı kestirdim, sonra da eve gidip süpermarketten aldığım saç açıcıyı uyguladım. Ben bunu yaparken Ingrid de geldi, boyanın kalanını da o kullandı. İkimizde bu saçları onarmak için çok uğraştık sonra. Ingrid bu sürecin yeni bir bebek yapmaktan çok daha zor olduğunu söylemişti.

Birbirimize çok benzememize rağmen insanların Ingrid'in benden daha güzel olduğunu düşündüğünü gençliğimden beri biliyordum. Bir keresinde babama bunu söylemiştim, o da şöyle demişti: “İnsanlar önce ona bakabilirler ama sana daha çok bakmak isteyecekler.”

*

Patrick ile gittiğimiz son partinin ardından eve dönerken arabada, “Bana şu işaret etme hareketini yaptığın zaman seni gerçek bir silahla vurasım geliyor,” dedim. Sesim kupkuruydu ve Patrick oldukça duygusuz halde, “Ah, teşekkürler,” dediği an kastettiğim şeyden nefret etmiştim.

“Suratına demiyorum yani. Daha çok bir uyarı ateşi gibi, dizine ya da hâlâ işe gidebilecek halde olabileceğin bir yerine.”

Bildiğim iyi oldu, diyerek adresimizi Google Haritalar uygulamasına girdi.

Yedi yıldır Oxford'da aynı evde oturuyorduk. Bunu belirttim. Hiçbir şey söylemedi ve ben de sakince trafikte duracağımız bir anı bekleyerek şoför koltuğundan ona baktım. “Şimdi de o çene şeyini yapıyorsun.”

“Ne olduğunu biliyorum Martha. Eve gelene kadar konuşmamaya ne dersin?” Telefonunu tutma yerinden aldı ve kapatıp sakince torpido gözüne koydu.

Başka bir şey daha dedim, sonra da öne eğilip ısıtıcıyı son seviyede açtım. Araba boğucu bir sıcaklığa ulaşır ulaşmazsa ısıtıcıyı kapatıp penceremi sonuna kadar açtım. Camlar buz tutmuştu, inene kadar sürtme sesleri geldi.

Bu eskiden aramızda bir espri konusuydu; ben uçlarda gidip gelirken o her zaman tüm hayatını ortada geçirmişti. Arabadan inmeden önce, “Turuncu ışık hâlâ yanıyor,” dedim. Yarın benzin almayı planladığını söyleyip beni beklemeden arabadan indi ve bensiz eve girdi.

*

İşler yürümez de Londra’ya gitmek isterim belki diye bu evi geçici bir süreliğine tutmuştuk. Patrick üniversiteyi burada okuduğundan memleketimdeki banliyö kasabalarına nazaran burada arkadaş edinmemin daha kolay olabileceğini düşünmüştü. İşlerimiz her an bozulacakmış gibi tam on dört kez altışar ay kontratımızı uzattık.

Emlakçı bize bu evin bir yönetici yetiştirme programı dahilinde üst düzey yöneticilere yönelik bir ev olduğunu söyledi –yani bizim için harikaydı– ne var ki ikimiz de üst düzey yönetici değildik. Birimiz yoğun bakım ünitesinde konsültasyon uzmanıyken diğeri de *Waitrose* dergisinde eğlenceli bir yemek köşesi yazıyor ve kocası işteyken belli aralıklarla Google’a “Özel kliniklerin geceliği ne kadar?” diye yazıp aratıyordu.

Evin yönetici havası, fiziksel olarak kendini boz renkli geniş halılar ve standardın dışında bulunan çok sayıdaki prizle gösterirken kişisel olarak da evde ne zaman yalnız kalsam bir rahatsızlık duygusu olarak ortaya çıkıyordu. En üst kattaki sandık odası, hemen arkamda biri varmış gibi hissettirmeyen tek odaydı; ufaktı ve penceresinden görünen bir çınar ağacı vardı. Yazları çıkmaz sokağın diğer tarafında

dizili olan aynı tipteki yönetici evlerinin görüntüsünü engelliyordu. Bazı sosyal alanlarda yabancıların bana sürekli hatırlattığı gibi, yazmak aslında her yerde yapabileceğim bir şeyken sandık odası aynı zamanda benim çalıştığım yerdi de.

Eğlenceli yemek köşemin editörü bana “Bu referansı bulamıyorum,” ya da “Mümkünse yeniden ifade et,” yazılı notlar gönderirdi. Değişiklikleri izle seçeneğini kullanırdı, ben de kabul et, kabul et, kabul et’e basardım. İçinden tüm şakaları çıkardığında sıradan bir yemek köşesiydi zaten. LinkedIn’e göre editörüm 1995 doğumluydu.

*

Eve döndüğümüz parti kırkıncı doğum günü partimdi. Bunu Patrick planlamıştı çünkü ona kendimi yeniden bir şey kutlayacak kadar iyi hissetmediğimi söylemiştim.

“Bugünü ele geçirmek zorundayız,” dedi.

“Öyle mi...”

Önce aynı kulaklığı paylaşarak trende beraber podcast dinledik. Patrick kazağını çıkarıp kendine yastık yaptı, ben de bu yüzden kafamı omzuna yaslayamadım. *Desert Island Discs*’teki Canterbury Başpiskoposu’nun kayıtlarını dinliyorduk. Uzun zaman önce ilk çocuğunu bir trafik kazasında kaybetmesiyle ilgili bir hikâye anlatıyordu.

Sunucu bu durumla şu an nasıl baş ettiğini sordu. O da, ölüm yıl dönümü, Noel ya da doğum günü geldiğinde günü ele geçirmek zorunda olduğunu öğrenmişti –yani o gün seni ele geçirmeden evvel.

Patrick bu cümleyi hemen kaptı. Sürekli söylemeye başladı. Partiden önce gömleğini ütülerken söylemişti. Ben yatakta *Bake Off*’un daha önce seyrettiğim eski bir bölümünü seyrediyordum. Yarışmacılardan biri diğerinin *baked Alaska*’sını buzdolabından çıkarır, böylece tatlı erir. Gazetelerin ön sayfalarında bile yer almıştı: *Bake Off* çadığında bir sabotajcı!

Olay ilk ortaya çıktığında Ingrid mesaj atmıştı. Tatlının kasıtlı olarak buzdolabından çıkarıldığını bilerek toprağın altına gireceğini söyledi. Ben de ona ikilemde olduğumu söyledim. Bana tüm pasta ve polis arabası emojiğini gönderdi.

Patrick ütüsünü bitirdiğinde gelip yatakta yanıma oturdu ve benim seyredişimi izlemeye koyuldu. “Ele geçi...”

Durdurma tuşuna bastım. “Patrick, bu durumda gerçekten Psikopoz Bilmemkim ile aynı şekilde çalışmamız gerektiğini düşünmüyorum. Altı üstü doğum günüm. Kimse ölmedi.”

“Sadece pozitif olmaya çalışıyordum.”

“Peki.” Programı yeniden başlattım.

Bir süre sonra neredeyse saate çeyrek kaldığını söyledi. “Hazırlanmaya başlasan mı acaba? İlk gidenlerden olmak istiyorum. Martha?”

Bilgisayarı kapattım. “Üstümdekilerle gidebilir miyim?” Tayt, üstünde de içinde ne olduğunu hatırlayamadığım bir hırka. Kafamı kaldırıp baktığımda onu incittiğini gördüm. “Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim. Şimdi değiştireceğim üstümü.”

Patrick önceden gittiğimiz bir barın üst katını tutmuştu. Oraya ilk gidenlerden biri olmak istemiyordum, çünkü insanlar gelecek mi diye beklerken oturmalı mı yoksa ayakta mı durmalıyım bilmiyordum, sonra da ilk gelme talihsizliğine erişen kişinin yerine kendimi tuhaf hissedecektim. Annemin gelmeyeceğini biliyordum çünkü Patrick’ten onu davet etmemesini istemiştim.

Kırk dört kişi ikişer grup halinde geldi. Otuz yaşından sonra sayılar hep çifttir. Kasım ayıydı ve dondurucu bir soğuk vardı. İnsanların paltolarını bırakması zaman aldı. Gelenlerin çoğu Patrick’in arkadaşlarıydı. Benimse okuldan, üniversiteden, bu zamana kadar çalıştığım tüm iş yerlerinden arkadaşlarımla bir bir çocukları olduktan sonra konuşacak hiçbir şeyim kalmamıştı ve onlarla iletişimim kopmuştu.

Partiye giderken yolda eğer biri gelip de çocuklarıyla ilgili bir şey anlatırsa onlarla ilgileniyormuş gibi yapabileceğimi söyledi Patrick.

İnsanlar orada burada dikilip Negroni içiyor –2017 Negroni yılıydı–, yüksek sesle gülüyorlardı ve her bir gruptan sanki sözcü o kişiymiş gibi biri öne çıkıp doğaçlama birtakım konuşmalar yapıyordu. Seyyar bir tuvalet buldum ve içeri girip ağladım.

Ingrid bana kendi doğum gününden korkmanın *fragapane* fobisi olduğunu söylemişti. Hijyenik pedlerin yapışkan kısmını sıyırdığımız kâğıtların üzerinde yazan komik gerçeklerden biriydi bu, entelektüel doyuma ulaştığı tek anın bu olduğunu ve okumak için başka vakti olmadığını söylemişti. Konuşmasında, “Hepimiz biliyoruz ki Martha inanılmaz bir dinleyicidir, özellikle konuşan kişi kendisiyse,” dedi. Patrick el kartlarına bir şeyler yazmıştı.

Bir anda böyle bir eş haline gelmemiştim, gerçi birini seçmem gerekse, odayı baştan başa aşip kocama o kartlarda her ne yazıyorsa sesli okumamasını söylemem iddialı bir aday olurdu.

Evliliğime dışarıdan bakan biri, iyi ya da daha iyi bir eş olmak için hiç çaba sarf etmediğimi düşünür. Ya da beni o akşam görünce bu yola böyle baş koymuş ve yıllardır süren yoğun bir çabayla bunu başarmış olduğumu söylerdi. Söyleyemedikleriyse, yetişkinlik hayatımın çoğu ve evliliğim boyunca kendimin tam zıddı olmaya çalıştığım.

*

Ertesi sabah Patrick’e her şey için çok üzgün olduğumu söyledim. Kahve yapıp salona gitmişti ama oraya gittiğimde kahvesine hiç dokunmadığını gördüm. Kanepenin ucunda oturuyordu. Ayaklarını toplayıp oturdum. Karşımdaydım, beden dilim yakarır gibiydi; bir ayağımı alıp yere geri koydum.

“Böyle olsun istemiyorum.” Elimi, elinin üzerine koydum. Beş aydır ilk kez bilerek ona dokunuyordum. “Patrick, gerçekten elimde değil.”

“Ama nasılsa bir şekilde kız kardeşine daha iyi davranmayı becerebiliyorsun.” Elimi sıkıp bıraktı ve gazete almaya gideceğini söyledi. Beş saat boyunca dönmedi.

Hâlâ kırk yaşındayım. 2018 kışının sonu, artık Negroni yılı da değil. Patrick, partiden iki gün sonra gitti.